

Η ΣΕΛΙΣΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

“Ενας Κεφαλλονίτης κάποτε, θέλοντας νά παντρευτή, έστειλε στο σπίτι τής νέας, πού είχε διαλέξει για γυναίκα του, ένα φίλο του για νά τόν προξενέψη.

— Πρόσεξε, του είπε, νά δώσης για τó άτομό μου τις καλύτερες συστασεις, για νά επιτύχουμε τó συνοικέτιο.

— “Εννοια σου, του ειπε ó προξενητής, έγω άπ’ ύ,τι εισαι, θά λέω δέκα φορές περισσότερα. Είσαι ευχαριστημένος,

— Σύμφωνοι!..

Πήγε λοιπόν ó προξενητής στο σπίτι τής νέας, θρήκε τους γονείς της και τους άνεκοίνωσε τó σκοπό τής επισκέψέως του.

— Είμαστε πολυ ευχαριστημένοι, του ειπαν εκείνοι, γιατί ξέρουμε ότι ó φίλος σου είναι πολυ καλό παιδί.

— Καλό, λέει. Σωστό μάλαμα!

— “Εχει και κάμποση περιουσία...

— Κάμποση;... Αύτός είναι τετράπλουτος! πρόσθεσε μ’ ένθουσιαστικό ύφος ó προξενητής.

— “Ετσι έ;

— “Αν δέν ήταν έτσι, θά έρχόμουνα έγω νά κάμω προξενιά;

— Είναι όμως και λιγάκι κοντοφθαλμος.

— Λιγάκι; Αύτός είναι... θεόστραβος! έξακολούθησε ó προξενητής πάνω στη φόρα του υπερθεματισμού του.

Κι’ έτσι έχάλασε τó συνοικέσιο.

“Όταν έγκατέστησαν για πρώτη φορά τηλεγραφο στην Ελλάδα, ένας χωρικός άπ’ την Άκαρνανία, θέλησε νά στείλη... τηλεγραφικώς ένα ζευγάρι τσαρούχια στο γυιό του πού έμενε στην Αθήνα. “Ανέθηκε λοιπόν με μιά σκάλα σ’ ένα τηλεγραφικό στύλο, κρέμασε στο σύρμα τά καινούργια τσαρούχια κι’ έφυγε, βέβαιος πως ή μυστηριώδης δύναμις του τηλεγράφου θά τά πάη εκεί πού πρέπει.

“Ενας έξυπνότερος όμως συμπατριώτης του, περνώντας άπ’ τó μέρος εκείνο, ξεκρέμασε και πήρε τά καινούργια τσαρούχια και στη θέσι τους έβαλε τά δικά του, πού δέν ήταν καθόλου σέ καλή κατάσταση.

Κι’ όταν ύστερα από μέρες ξαναπήγε ó χωριάτης στον τηλεγραφικό στύλο κ’ είδε τά παληά τσαρούχια πού ήταν κρεμασμένα, ειπε:

— Μπρέ τó καυμένο τó παιδί! “Επήρε τά καινούργια και μούστειλε τά παληά του νά του τά μπαλώσω.

Και τά μπάλωσε και τά ξανακρέμασε στο στύλο, άπ’ όπου τά πήρε πάλι ó άλλος έξυπνότερός του χωριάτης.

Στην “Ηπειρο ύπάρχει ή έξης παράδοσι για τους Έβραίους: Οί Έβραίοι δέν πιάνουν τσαπί στα χέρια τους ποτέ, κι’ ούτε με χωράφια έχουν νά κάμουν. Γιατί κάποτε πού τους σκλαβώσανε οί “Αράπηδες, τους βάλανε στ’ άλωνια ν’ άλωνίσουν γαϊδουράγκαθα κι’ άρκουδόβατα ξυπόλητοι. “Όλος ó έβραϊκός ντουνιας, μικροί-μεγάλοι, κάθε καλοκαίρι, τραβούσαν τά μαρτύρια τής Κολάσεως μέσα στη ζέστη, άλωνίζοντας άγκάθια. Κ’ οί σπόροι πού βγαίναν άπ’ τ’ άγκάθια ήταν ή μόνη τροφή τους.

Γι’ αυτό άμα άκουνε τώρα οί Έβραίοι ξινάρι κι’ άλώνι, φεύγουν κι’ άκόμα φεύγουν.

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Κάθε πράμα τόν νοικοκύρη του μοιάζει.
- Ξέρει ή πάπια ποδνε ή λίμνη.
- “Ο φίλος του πιουτου είναι έχτρός τής τσέπης.
- Μην μπιστευτής του φίλου σου και πής τó μυστικό σου.
- Φίλος στο φίλο θά τó πη κ’ είναι κακό δικό σου.
- “Εκαμεν ó Θεός πλάσματα, μά έκαμε και κλάσματα.
- Τόν Μάη τόν πενταφάητο τόν δωδεκαύπνάτο. (Είν’ ó πιο τεμπέλικος μήνας).
- “Από τά μετρημένα τρώει ó λύκος.
- “Αν δέν έλπιζεν ó φτωχός, θά σκουσε.
- “Ο λύκος έχει τόνομα κ’ ή άλεπού τά τρώει.
- Κατά τó πάπλωμα, δίνει κι’ ó Θεός τó κρύο.
- Μαθημένο ‘νε τ’ άρνι νά του παίρνουν τó μαλλί.
- “Εκεί πού τόν τρώει, εκεί ξύνεται.
- Πού βρισκε και πορευεται (οικονομιέται) τύφλα του σαν παντρεύεται.
- “Όσο σέ τιμούν τά ρούχα, δέν σέ τιμά τó σόι σου.
- “Η δουλειά δέν φαίνεται, ή πλάτη φαίνεται.
- Φαί κρύψε, δουλειά μη κρύψης.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

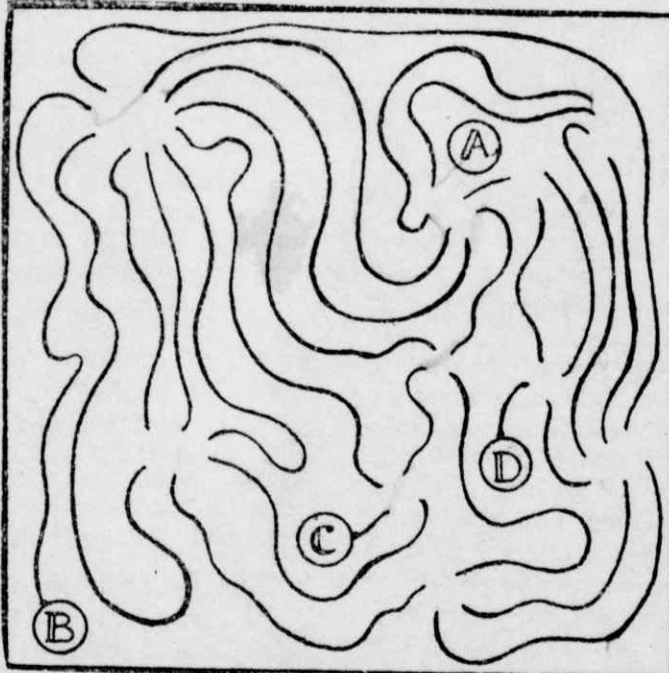
- “Ο κύριος στον ύπρητή του:
- Βρέ Γιάννη, καυμένο, πρωί-πρωί πήγες νά μεθύσης; Δέν ντρέπεσαι;
- Με τó συμπάθειο, άφεντικό, έχεις λάθος. “Εγω είμαι μεθυσμένος άπό χτές τó θράδυ...

Μεταξύ φίλων:

- Χθές άγόρασα, φίλε μου, ένα ρολόι του τοίχου, πού άμα τó κουρντίσω παιζει τρεις ώρες μουσική.
- Αυτό δέν είναι τίποτε. “Εγω άμα κουρντίσω τή γυναίκα μου, φωνάζει τρεις βδομάδες.

- “Ο πελάτης.— Γκαρσόν!... Τί κατάστασις είν’ αυτή... Στή σουπα μου κολυμπά μιά μυίγα!
- Τό γκαρσόνι.— “Αδύνατο, κύριε! Πρό δλίγου τις έβγαλα όλες μόνος μου!

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Τό σημερινό μας παιχνιδάκι συνίσταται στο έξης: νά ένώσετε τις διακεκομμένες γραμμές και νά πάτε από τó Α στο Β και από τó C στο D με μιά μονοκοντυλιά, χωρίς δηλαδή νά σηκώσετε καθόλου τó μολύβι άπ’ τή γραμμή. Δοκιμάστε και θά δήτε πως δέν είναι δύσκολο.

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

- Πέντε ποντικοί κουτοί
και δεκοχτώ νυφίτσες
γάμο κάνανε
μ’ ένα σπυρι σιτάρι.
- Πού νά τó σακκιάσουμε;
 - Στής ψείρας τó τομάρι.
 - Πού νά τó φορτώσουμε;
 - Στού φύλλου τά καπούλια.
 - Και πού νά τó αλέσουμε;
 - Στής βάβως τó σφοντύλι.
- Μαύρη ψείρα ζύμωνε,
ή κονίδα κοσκινίζει.
Ψύλλος νειός άμούστακος
τά φρύγανα φουρνίζει.
Παίρνουνε φωτιά τ’ άγκάθια
— όσα πάθια τόσα μάθια —
και του καίνε τó ποδάρι
“Α! τó δόλιο παλληκάρι
κλαίνε ή δεκοχτώ νυφίτσες
κλαίνε οί πέντε ποντικοί
και τής ψείρας τής λωλώς
τής έλύθη ó άφαλός!